

CARRY IN MŰSZI

FIATAL JAPÁN ÉPÍTÉSZ, AKI A NAGYKÖNYVBEN MEGÍRT ÉPÍTÉSZPÁLYÁN MOZOG, ÉS EGY MÁSIK, AKI A VÁLSÁG, VAGY A SAJÁT ALKATI „BERENDEZKEDÉSÉNEK” HATÁSÁRA EGYETEM UTÁN HIVATÁSOS ÉPÍTŐIPARI RAKODÓMUNKÁS, MAJD SZÍNHÁZI RENDEZŐ LETT. AZ ALKALMI KÖZÖS ZENÉLESEN TÚL MÉGIS ÖSSZEKÖTI ŐKET VALAMI: IDŰNKÉNT A VILÁG KÜLÖNBÖZŐ PONTJAIN, LEHETETLEN ALAKÚ ÉS MÉRETŰ DOLGOKAT VISZNEK BE ÉPÜLETEKBE. (INTERJÚT KÉSZÍTETTE: IRIMIÁS BALÁZS)

Pár szóban leírnátok eddigi pályátokat?

Ishikawa Takuma: Még az egyetemen nagyon megfogott Kitayama Ko és Nishizawa Ryue munkássága, akik a tanáraink voltak. Diploma után Kitayama ajánlására bekerültem Hasegawa Itsuko irodájába, ahol másfél évig bírtam. Túl formális, kötött volt számomra. Aztán 3 évet Abe Hitoshinál töltöttem, ami sokkal inkább nekem való kihívás volt, ma pedig saját kis irodámban dolgozom leginkább építészeti terveken. Kiguchival az egyetemen jártunk együtt Yokohamában, és egy diákzenekarban találkoztunk először.

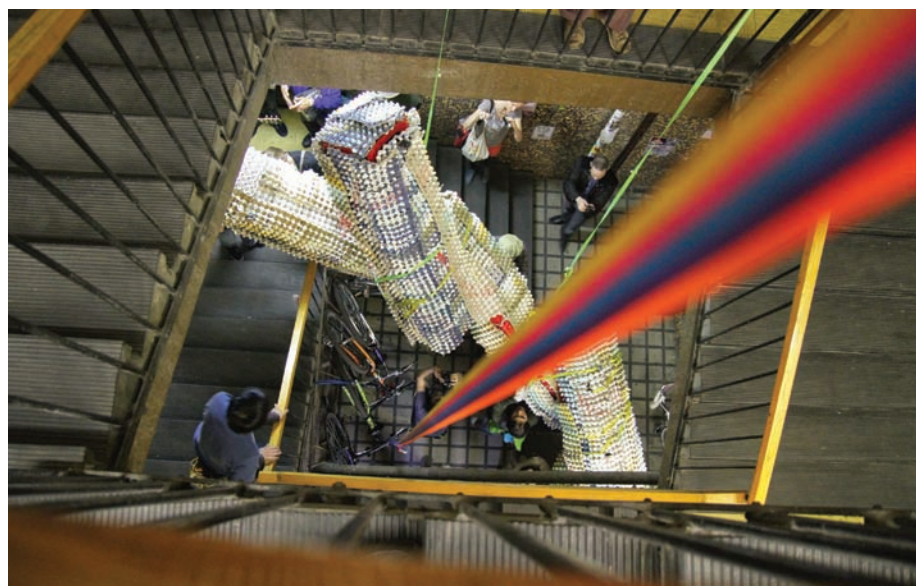
Kiguchi Noriyuki: Én egyetem után nem találtam építész munkát, így mentem el építőmunkásnak, ami meglepően nagy hatással volt rám.

Ezalatt sok időm volt olvasni, mert a munka szellemileg nem fárasztott el. Az építészetnek a közösségi, participatív vonulata érdekel leginkább, de színházi projekteknél is benne vagyok.

Hogyan kezdődött ez a fanatikus vonzalma a korlátolt terekbe éppen hogy beférő, kizárólag közösségi erővel mozgatható tárgyak iránt?

KN: Amíg építőmunkásként dolgoztam, őszinte csodálattal töltött el az a szakmai profizusból, és begyakorlottságból származó esztétikai élmény, ahogy ezek a jól képzett munkások felemelnek egy tárgyat, akár egyedül, akár többedmagukkal. Teljesen színházi, mozgásművészeti koreográfiának hatott. Ezt akartam a nagyközönségnek megmutatni,

Fotók: Irimiás Balázs

amire alkalmasnak ígérezett egy nehezen mozgatható tárgy szervezett cipélése. (Mikor egy budapesti barkácsáruházban válogattuk az anyagokat, nem bírt ellenállni, hogy a japán szabványnál nagyobb méretű, magyar gipszkartonból is egy valóban könnyed és elegáns mozdulattal kapjon fel kettőt, mintegy tesztelve, hogy itt is működik-e, amit tanult – IB.) Ezért először tényleg profi építőmunkásokat felbérelve vittük véghez, és csak akkor billent át közösségi projektté, amikor egyik helyszínen nem tudtuk biztosítani anyagi okokból a szakmunkások jelenlétét. Azóta viszont a közösségi oldala dominál.

IT: Engem legjobban az az oldala vonz, hogy megismerünk vele egy új építészeti teret.

Van valami álmod ezzel a projekttel kapcsolatban?

KN: Hogy legyen a Holdon is egy Carry In. Csak vicceltem. Inkább az lenne talán a legfontosabb, hogy lekoppints a valaki. Ha lenyúlnák és megcsinálnák, akár úgy, hogy ránk nem is hivatkoznak. Egy ötlet életképességét, terjedését jól jelzi a másolatok megjelenése. Engem nem feltétlenül a szerzői jogi vonatkozása érdekel, hanem az, hogy ezzel önálló életre kelne.

A tárgy nyer valamilyen szakrális tartalmat azáltal, hogy körbehorozzák, mint egy vallási szentséget? Japánban sok ilyen szentségfeltüntető szertartás van.

KN: Mi ezt tartalom nélküli formának gondoljuk. Egy vizuális mágnes, ami vonzza a különféle értelmezési lehetőségeket. Szinte mindenki, aki csatlakozik hozzá, vagy csak látja mozogni, elkezd tartalommal megtölteni, kitalál hozzá miérteket. Minden helyszínen más és más a tárgy, amit a helyiek bevonásával tervezünk és építünk meg.

Én szkeptikus voltam a történettel kapcsolatban, de aztán a Blaha Lujza téri kőbehorozás, ami olyan embereket is bevonzott, akik soha éle-

tükben nem voltak aktív részesei művészeti projekteknek, a MŰSZI-be felérve pedig a teljesen váratlan tömegkatarzis aminek akaratlanul is részesévé váltam, meggyőztek arról, hogy ez egy erős történet.

KN: Ez egy üres szimbólum, ami azáltal, hogy sokszor megismételjük, már tényleg kezd legalább számunkra kicsit vallássá is válni. Ugyanakkor a vallás istene a semmi, amit szándékosan nem írunk le, nem definiálunk és nem adunk neki nevet. A tömegkatarzishoz meg ezek szerint elegendő, ha sok ember együtt csinál valamit, ami rítusos, de senki nem tudja mi az értelme.

IT: Nekem leginkább arról szól, hogy megismerjük az épületet.

Hogyan éreztétek magatokat Budapesten?

IT: Főleg a MŰSZI-ben mozogtunk egész héten, ezért ezt tekintjük budapesti élményeink epicentrumának. Japánban ilyen hely nem létezhet, ekkora terület független művészek kezében nincs. Sőt, máshol a világon sem láttunk hasonlót.

